

vedtagen i en noget forbedret Skikkelse, saa kan det dog alligevel ikke undgaas, at vi skulle have at vide, hvem der er gaaet igennem Soldet, og hvem der er bleven ovenpaa — endnu vide vi jo ikke, hvem det er, Ministeren har sorteret ud. Den højtærede Minister sagde før, da han havde Ordet, at naar der skulde gives en saadan Gave til 15,000 Mennesker, saa kunde det aldrig undgaas, at der blev en hel Del, der ikke fik det, som vare omtrent ligesaa — jeg tror ikke en Gang, han sagde: omtrent — trængende og værdige, men selv om han føjede omtrent til, saa bliver det dog nogenlunde det samme. Det er netop det, som er uheldigt, og det er det, vi ville forhindre, at der bliver et saa uheldigt Skel, at der ikke alene bliver nogle, der ere ligesom værdige og trængende, men at der ogsaa bliver nogle, der ere mere værdige og trængende end de, der faa. Det er umuligt andet, en saa fin Vægt har Ministeren ikke til sin Raadighed, at han kan sikre sig imod ikke alene, at han faar nogle ligestillede skudt ud, men ogsaa, at han faar nogle over paa den gale Side af Stregen, som burde have været paa den rette. Da den højtærede Minister nu har haft Lejlighed til at overbevise sig derom, vilde det have glædet mig, om han var gaaet saa vidt i sin Omvendelse, at han ogsaa var kommen over paa det Princip, som Venstre har holdt paa: en Gave, der er fælles for alle, og hvor der ikke anvendes nogen smaalig Undersøgelse og Kritik. Den forholdsvis mindre Sum, det drejer sig om, lade vi gaa med i Købet og betragte det for dem, der ikke trænge saa haardt til den, som en god og smuk Hædersgave, som de nok skulle finde en praktisk Anvendelse for alligevel. Jeg vil som sagt derfor blot ytre min Beklagelse af, at den højtærede Minister, naar han havde begyndt at rette paa Forslaget, saa ikke havde rettet det saa langt, og det lader næsten til, at han ikke vil medvirke, naar vi andre forsøge at rette det, for at det i Virkeligheden kan blive gennemført i en saa tiltalende Skikkelse, som denne Lov burde have.

Men for Resten er der en Ting, som særlig har foranlediget mig til at tage Ordet, thi disse Tanker, som ere bleven fremsatte i Dag baade af mig og andre, ere vist fremsatte saa ofte og ligge saa nær, at jeg ikke tror, den ærede Finansminister behøvede at høre dem her. Han kan vistnok tænke sig, at de ligge og gære stærkt nok derude paa Landet. Der var imidlertid en Ting, som gav mig særlig

Foranledning til at tage Ordet, og det er det, at jeg kunde yde min Tilslutning til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen). Det er en saa højtidelig Lejlighed, naar det en Gang indtræffer, at jeg ikke kan modstaa Fristelsen til at benytte mig af den og sige, at jeg er fuldstændig enig med ham i hans Betragtning med Hensyn til de Ansøgninger, som ikke ere komne tidlig nok ind. Jeg vil endogsaa udvide Grænsen lidt, det gaar jo som oftest saaledes, at naar jeg først kommer op ved Siden af det ærede Medlem, kører jeg snart omkring ham, thi jeg kommer jo ikke op ved ham, uden at han er paa de gode Veje. Det er mig personlig bekjendt, at der er Mennesker, som ikke ere egentlig komne for sent, men som ligefrem have holdt sig tilbage i Beskedenhed blot af Hensyn til, at denne Lov havde faaet en helt anden Karakter, end den havde, da den blev indbragt her, og den, den delvis vil faa nu, thi det er, som jeg sagde, en delvis Principforandring; naar det derimod bliver en fælles lige stor Gave, er det jo ikke saaledes, at den ene tager Brødet af Munden paa den anden. Det er ganske vist, at der er en hel Del Mennesker, som virkelig have været trængende og værdige, men som have taget det fornuftige Hensyn, at de sagde: vi havde straks glædet os til den Gave, som Folketinget vilde yde os, men efter at den er kommen fra Ministrenes og Landstingets Haand og er bleven omkalfatret, kunne vi nok se, at vi komme til at suge paa Labben, og at der ikke bliver noget ud deraf; og skulde vi end være med at redde en Smule, vilde det gaa fra nogle, der stode et Trin længere nede. Jeg ved Eksempler paa, at dette har været Tilfældet, og jeg ved ganske sikkert, at det ikke er saa ganske faa, der saaledes have holdt deres Ansøgning tilbage af Beskedenhedshensyn. Ganske vist er det nok saaledes, at naar man skal ansøge, ere de fleste Mennesker frække og fripostige, Modsætningen til dem er der ikke mange af; men skulde de straffes, fordi de vise Beskedenhedshensyn? Det er jo dette, som let vil blive Tilfældet, hvis den højtærede Minister fastholder sin bestemte Modstand mod, at der finder en Udvidelse Sted af det Antal, som nu en Gang er gaaet igennem Soldet oppe i Ministeriet. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem for Ringkøbing har Ret i, at det vilde forhale Sagen. Det vil det netop ikke, naar vi komme over til dette Princip, at det er en bestemt Sum til hver enkelt Deltager og ikke en stor samlet Sum, som skal deles ud stykkevis.